

1) Ἄνευ διακοπῆς, ἀπαύστως, συνεχῶς ἔνθ' ἄν.: Δουλεύουμε ἔξι ὥρες ἀσκόλαστα Λεξ. Πρω. 2) Πρὸ τοῦ πέρας τῆς λειτουργίας ἢ τῶν σχολικῶν μαθημάτων τῆς ἡμέρας Λεξ. Δημητρ.: Ἀσκόλαστα ἢ ἐκκλησιὰ ἤρθε ὁ ταχυδρόμος. Ἦταν ἀκόμη ἀσκόλαστα, σὰν ἔστειλαν καὶ πῆραν τὸ παιδί.

ἀσκόλαστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀσκόλαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀσκόλαστος Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκολαστός < σκολάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. 471, 16 (ἐκδ. ΑΞηρουχ.) «καὶ λογισμὸν ἀσκόλαστον ἔβανε ἔς τὸ κεφάλι».

1) Ὁ μὴ σχολάσας ἀπὸ τοῦ ἡμερησίου ἔργου τοῦ ἢ ὁ μὴ ἀπολυθεὶς καθόλου ἀπὸ τοῦ ἔργου τοῦ σύνηθ.: Οἱ χτίστες εἶναι ἀκόμη ἀσκόλαστοι. Σκόλασαν πολλοὺς ἀπὸ τῆ δουλειά, μόνο λίγοι ἔμειναν ἀσκόλαστοι πολλαχ. β) Ὁ μὴ σχολάσας ἀπὸ τῶν μαθημάτων τοῦ, ὁ μὴ ἀπολυθεὶς ἐκ τοῦ σχολείου σύνηθ. Πόντ. (Τραπ. κ.ά.): Ἀκόμα ἀσκόλαστα εἶναι τὰ παιδιὰ σύνηθ. || Φρ. Τὸ παιδί ἔμεινε ἀσκόλαστο (δὲν ἀπελύθη μετὰ τὸ τέλος τῶν μαθημάτων ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἐκρατήθη εἰς τὸ σχολεῖον πρὸς τιμωρίαν. Συνών. φρ. ἔμεινε νηστεία) Κρήτ. γ) Ὁ μὴ λήξας, ἐπὶ λειτουργίας, σχολείου κττ. σύνηθ.: Πάμε ἔς τὴν ἐκκλησιὰ καὶ μπορεῖ νά 'ναι ἀκόμη ἀσκόλαστη ἢ λειτουργιά. Μόνο ἢ πρώτη τάξι εἶναι ἀκόμη ἀσκόλαστη. 2) Ὁ μακρῶς διαρκείας, παρατεταμένος, ἀτελείωτος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Μυριόφ.) Κωνπλ. Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.): Μέρα ἀσκόλαστ' (ἐπὶ τῶν θερινῶν ἡμερῶν) Ζαγόρ. Ἐβρεχε νερὸ ἀσκόλαστο Μάν. Ἀκοπα κι ἀσκόλαστα ἔγιναν τὰ λόγια Μυριόφ. Ἀσκόλαστη κουβέντα Κωνπλ. Συνών. ἀτέλειωτος.

ἀσκομαντούρα ἢ Ἰκαρ. — ΣΣκίτη Ἀπέθαντ. 11 — Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ. 345 Πρω. Δημητρ. ἀσκουμαντούρα Θράκ. (Αἰν.) ἀσκομαδούρα Κρήτ. ἀσκομαδούρα Κορ. Ἀτ. 5,25 ἀσκουμουντούρα Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀσκοπαδούρα Κρήτ. (Ρέθυμν.) ἀσκοδαδούρα Κρήτ. (Σφσκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι ἢ ἀσκός καὶ μαντούρα, παρ' ὁ καὶ παντούρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀσκαυλος ἔνθ' ἄν.: Παίξει ἀσκομαδούρα Κρήτ. || Ποίημ. Καὶ τὸ φεγγάρι ἦταν ἔς τὴ χάσι του, τὸν οὐρανὸ τὸν ἔζωνε θολούρα, καὶ τὸ τελώνιο κάπου σφύριζε τὴν ζωτικειὰ τοῦ ἀσκομαντούρα ΣΣκίτης ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγγεῖο 2 β, ἀγγεῖοπουλλο, ἄσκαρος, ἀσκαύλι, ἀσκοτσαμπούνα, ἀσκοτσάμπουννο, γκαίδα.

ἀσκομαντουράρις ὁ, ἀμάρτ. ἀσκομαδουράρις Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκομαντούρα.

Ὁ παίζων τὸ μουσικὸν ὄργανον ἀσκομαντούρα.

ἀσκομάχημα τό, Κάμπ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσκομάχημαν Κύπρ. ἴσκουμάχημα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκομαχῶ.

Ἀσθμα ἐκ κόπου ἢ δρόμου ἢ ἀσθενείας. Συνών. ἀγκομάχημα 1, ἀγκομαχητὸ 1, ἀσκομαχητὸ, ἀσκομάχι, λαχάνισμα.

ἀσκομαχητὸ τό, Κάμπ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Πρω. Δημητρ. ἴσκουμαχ'τὸ Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκομαχῶ.

Ἀσκομάχημα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Μ' ἔπιασε ἀσκομαχητὸ Μάν. Ἐχει ἀσκομαχητὸ Λακων.

ἀσκομάχι τό, ἀμάρτ. ἴσκομάχι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκομαχῶ.

Ἀσκομάχημα, ὁ ἰδ.

ἀσκομαχιάζυνέσκω Πελοπν. (Πάνιτς.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκομαχιάζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -υνέσκω.

Ἀσκομαχιάζω 1, ὁ ἰδ.: Μὴ δόνε παίρνετε κοδά, γιατί ἀσκομαχιάζυνέσκει. Ἡ ἀνηφόρα μὲ ἀσκομαχιάζυνέσκει.

ἀσκομαχιάζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκομάχι.

1) Ἀσθμαίνω, πνευστιῶ: Ἐτρεξα λίγο κι ἀσκομάχισα. Θὰ σὲ κάμω ν' ἀσκομαχιάσης καὶ νὰ μείνης μὲ ὥρα πίσω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκομάχομαι. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ ἀσθμαίνῃ, νὰ πνευστιῇ: Μὲ ἀσκομάχισε τοῦτος ὁ ἀνήφορος. 2) Ἀποκάμνω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4.

ἀσκομάχομαι Κάμπ.

Ἐκ τῶν ρ. ἀσκῶνω καὶ μάχομαι.

Ἀσθμαίνω: Ἀσκομάχεται ὅταν νὰ 'ναι τοῦ θανατῶ. Συνών. ἀγκομαχῶ, ἀσκομαχιάζυνέσκω, ἀσκομαχιάζω 1, ἀσκομαχῶ 1, λαχανιάζω. Μεταφ. ἐπὶ τῆς τρικυμιώδους θαλάσσης: Ἀσκομάχεται ἡ θάλασσα.

ἀσκομαχῶ Κάμπ. Κύπρ. Κωνπλ. Πελοπν. (Λακων. Οἰν.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀσκομαχῶ Πελοπν. (Μάν.) ἴσκομαχῶ Ἀνδρ. Θράκ. (Γέν.) Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἴσκουμαχῶ Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἴσκουμαχῶν Εὐβ. (Στροπόν.) χασκομαχῶ Κύπρ. (Πάφ.) Μέσ. ἀσκομαχειοῦμαι Σίφν. ἀσκομαχειέμαι Θράκ. (Τσακίλ.) Πελοπν. (Κλουτσινοχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκῶνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μαχῶ ἢ παρὰ τὸ ἀγκομαχῶ -γκομαχῶ ἀναπτυχθέντος ἐν ἀρχῇ τοῦ σ καὶ τοῦ προθετικοῦ ἀ- καθ' ὃ καὶ ἀσπιδοῦ παρὰ τὸ πηδῶ κττ. Ἡ λ. καὶ παρὰ ΚΔαπόντ. Μῦθ. 1 (ἐκδ. Εἰ Legrand Biblioth. 3, 259, 14) «Κυριακὴ ξημέρωμα ἦλθε ἀσκομαχῶντας». Τὸ χασκομαχῶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ χάσκω.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀσθμαίνω, πνευστιῶ ἔνθ' ἄν.: Ἦτρεχα καὶ γὰ τοῦτο ἀσκομαχῶ Χίος. Ἀφ' τὸν πολὺν δρόμον ἀσκομαχοῦσαν αὐτόθι. Τί ἀσκομαχεῖς τόσο πολὺ σάνες τ' ἔρκεσαν πὲ τὴν ξεροδούλεια Γέν. Ἀσκομάχαγα καὶ δὲ δοροῦσα νὰ κάνω βῆμα Μάν. Τὸ ζαβᾶλ'κο τὸ γαδούρ'... ἀφανίσκε ν' ἀδιπατῇ καὶ νὰ ἴσκομαχειέται Τσακίλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκομάχομαι. β) Ἀποκάμνω ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4. 2) Εἶμαι ὑπερπλήρης, ἐπὶ δοχείων Ἀνδρ.: Ἰσκομαχοῦνε οἱ ζάρες.

ἀσκόνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκόνιαστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκονιαστός < σκονιάζω.

Ἀσκόνιστος, ὁ ἰδ.

ἀσκόνιστος ἐπίθ. κοιν. ἀσκόθ'στους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκονιστός < σκονίζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκόνιτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ ἔχων κονιορτόν, ὁ μὴ σκονισμένος: Ἀσκόνιστο ἐπιπλο-σπίτι κττ. Ἀσκόνιστα παπούτομα-ροῦχα κττ. κοιν. || Ἀσμ.

Τὸν ἥλιο τὸν ἀσκόνιστο ἔς τὸ πρόσωπό της βάνει

καὶ τοῦ κοράκου τὸ φτερό βάνει καμαροφρύδι

Κρήτ.

ἀσκόνταφτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀσκούνταφτα ΓΨυχάρ. Ταξίδι 260 ἀσκόνταφτα Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκόνταφτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀκωλύτως, ἀνεμποδίστως, ἀπροσκόπτως ἔνθ' ἄν.: Προχωρεῖ ἡ δίκη-ἡ δουλειὰ ἀσκόνταφτα. Προχωρεῖ ἔς τὰ μαθήματά του ἀσκόνταφτα πολλαχ.

